

Porhó, súgta a Husztik Lacika, mikor észrevette, hogy a radiátoron melengetem a bal kezem, hogy később hűljön majd ki, ha a nagyszünetben hógolyózunk. Porhó, a pelyhekből látom, suttogta, de szerette volna csak, hogy

46 Vass Norbert*

PORHÓ

porhó legyen. Suta volt a Lacika gyúrni, meg a célzás se ment neki, úgyhogy gondolta már gondolom, hogy megfürdeti a Baranyai Ferike megint, de úgy, hogy elázik a zsebében a papírzsepi, átázik a bojtos Bulls-sapkája, át a bordó ujjú a Hawksos dzsekije, de még a traktormintás bugyogója is vizes lesz, amiről elmondta az öltözőben torna után mindig, hogy azt olaszban túrta neki a nagybátyja, tudta pedig az osztályból mindenki jól, hogy nem volt a Lacika nagybátyja olaszban régen, de még Mérőben vagy Újlakon sem, mert a börtönben volt egy ideje. Csempészhetett, azt beszéltek valamit olaszból. Cigit rejtett a Varga Zolti szerint a traktor- meg a repülőmintás bugyogók közé, amik annyira megtetszettek a határőröknek, hogy venni akartak belőle a Lacika nagybátyjától, csak megtalálták közte azt a sok-sok dohányt is, úgyhogy most ül. De erről a Lacika nem beszél, azért mondja a túrást mindig.

A porhovat meg azért mondta viszont szerintem most, hogy kifogást keressen magának előre, ha őt kapná el a Ferike megint. Volt esély rá. Azt szokta utána a napköziben szipogni, hogy azért tudott csak mögé lopózni a Baranyai, mert nem tapadt össze neki a szar porhó rendesen, ő meg ilyenkor nem néz, hanem leguggol, hogy meggyúrja valahogy jól, mert fültövön akarja egyszer a Ferikét dobni végre, pedig nem találja szegény el a garázkaput se, nem hogy a Baranyait. Úgy cikázott a Ferike ugyanis a hócsaták alatt, mint amikor áttekertük egyszer a Bálintéknál az összes Bud Spencer filmet, hogy megtaláljuk, melyikre vette rá a Bálint bátyja a Guns 'N'-klipet az MTV-ről. Úgy rohangu, meg hajolt el a hógolyók előtt a Ferike, mint ahogy a Terence Hill iszkolt a fölgyorsított filmekben, úgyhogy nem tudta őt megdobni senki. De hát csak kellett a Husztiknak mondania valamit, mi meg bólogattunk ilyenkor neki, hogy porhó, persze.

Gyors volt a Ferike, mintha teleportálni tudna, mint a Mortálban a Raiden és pontos is, de a Zsíros Pistivel mégis jobban utáltam hógolyózni. Kétujjú kesztyűje volt a Pistinek, amit rávarrt a kabátjára a mamája, hogy el ne hagyja. El nem is hagyta, de föl se vette sose, mert kétujjasban nem lehet rendesen hógolyót gyúrni. Porhóból pláne. Amiatt viszont, hogy nem volt kesztyű rajta, meg sál se, sose, folyni kezdett a Zsíros Pisti orra mindig, és hiába próbálta a nagyszünetben szívni vissza végig, nem ment, úgyhogy az volt a Pisti szokása, hogy a hideg ujjával törölte meg az orrát, és hajolt is le

rögtön, hogy a taknyot belegyúrja a következő hógolyóba. A legrosszabbul az járt, akit fültövön talált a Zsíros, mert szorcsogott olyankor az ember fölében a szutyok, ha viszont szabadulni próbált valaki tőle, akkor a kesztyűjére ragadt a Pisti taknya rá, és csak nyúlt és fénylett, és alig jött aztán a kesztyűből is ki. Hát ezért utáltam a Zsírossal hógolyózni.

47

Szánkózni viszont jöhetett. Az Alföldről költöztek a Zsírosék ide, úgyhogy az volt régen a szánkózás szegénynek, hogy húzta a havas úton az apja az állomásig meg vissza, ha meg jobb kedve volt, akkor kifarolt vele párszor, de ennyi. Kiröhögte a Forrai ezt, és mondta, hogy az Alföldön Simicdomb sincsen akkor ezek szerint, pedig azon, ha ropogós, friss hó esik, ki lehet egészen az árokig csúszni. Na, a szánkózás az az. Azt beszéltek éppen a büfé előtt, hogy várjuk akkor holnap a Simic-dombra a Zsírost, és láttuk, hogy a Lacikát betakarta még hazafelé a Baranyai egyszer, de addigra a Husztiknak mindegy volt már sajnós.

Az nem volt viszont mindegy, mit vesz az ember a szánkózáshoz föl, mert vagy orkánt kellett húzni, vagy sok-sok réteg kinyúlt játszósat, különben nagyon hamar átázott. A legfontosabb a zokni volt, hogy legyen rajta zsömlés zacskó, meg a hótaposó csizma. Csizmából nekem lila volt. Az volt a tépőzárjára a vásárban írva, hogy Puma, csak hát idővel lekopott. Annyi látszott már csak, hogy um, meg az ugró vadnak a hátsó lába, mint valami fekete macskaköröm, mert lekopott a hóban az is, a feje a pumának, meg a törzse. Olyan nyomot hagyott ez a hótaposó, mint a Hullás Fecó csizmája. A Simic-domb túloldalán lakott a Hullás egymagában, hiányoztak elől a metszőfogai, lyukas volt a zseb a kabátján, úgyhogy szatyorba szedte a cseresznyét, amit a Simic bácsitól májusban lopott, és a jobb lábát erősen húzta, mert ráesett arra állítólag tíz éve egy koporsó, mert sírásó volt a Hullás a keleti temetőben, és féltünk tőle nagyon. Baglyot szeretett a Hullás a Zubor Zoli szerint enni, tavasszal meg kifordított pár vakondot a pucoktúrásból, azokból főzött pecsenyét, azzal etette azt a böhömnagy szürke kutyáját télig. Olyan volt a csizmájának a nyoma, mint az enyém, úgyhogy vásári Pumában taposta gondolom a Hullás is a havat, de hogy milyen színűben, azt nem tudhattuk, mert éjjel járt a Hullás haza, megivott még pár kevertet ugyanis a Márványban munka után, aztán részegen bicegett végig a Kőrösön. Éjfél is lehetett a Zubor Zoli szerint, mire átbattyogott a Simic-domb túlfelére a ropogós szűzhóban a Hullás, korán kellett pedig kelnie, mert a fagyott földet nehezebb ugye kiásni. Azt tudtuk, hogy napközben nemigen mozog, de tartottunk tőle mégis, hogy előkerül egyszer, mikor a Simic-dombon csúszkálunk, és akkor mit mondunk neki, de főleg, hogy ő mit mond vajon? Hogy fütyörészik csak magában majd a bicegés ritmusára a Hullás, ahogy szokott, vagy fenyegetni kezd minket, mint a Baki Laci bácsit egyszer a Márványban, hogy elássa? Nem tudtuk.

Könnyebb volt erre nem is gondolni, a csúszásra csak, ami a Simicen a Takács Béla vasszánkójával volt azért az igazi. Kék volt, és ki lehetett azzal az árokig is simán csúszni. Nehezebb volt ugyan föl húzni a dombtetőre, de úgy ment, mint a veszedelem, jobban, mint a Bálint bátyjának az olimpiás játékában a PC-n a bobos, az ráadásul többször ki is fagyott. Bobozni mi seggen ülve, nejlonszatyron szoktunk, a fagyásra, arra meg azóta vigyáztunk, amióta horgász gumicsizmában engedte el egyszer az anyja a Lincet, és egyre több hó ment a szárába annak, úgyhogy mondta a Linc úgy a huszadik csúszás körül, hogy ő most a jobb lábát azt nem tudja mozdítani már, mi meg röhögünk, de mikor ott ült már tíz perce a Linc a szánkóján nyújtott lábbal, kukásmellényben, mint a kitömött széncinke a Braun Marika néni szertárában, akkor megkérdeztük tőle, hogy akkor most megfagyott-e a lába tényleg, és mondta, hogy lehet. Hazahúztuk akkor ketten a Bélával a Lincet. Végighúztuk a sunyi emelkedőn a Kőrösin, majd a Kapoli felé fordulva a Gárdonyi Géza utcán a fölüljáróig, onnan a Rét utcai ovi mellett a Bartók felé, át a városon. Olyan messze lakott a Linc a Simictől, hogy az Alföldön az szép kis szánkózás már. Csöngettünk náluk, hogy csókolom, meghoztuk a Lincet, mert megfagyott neki a gumicsizmában a lába, de csak nevetett a Linc anyja, hogy olyan nincs, csak aztán nem tudtuk hárman se levenni róla a csizmát, és akkor ott ültünk egy jó órát náluk, teát ittunk, a Linc lába meg egy forró vizes lavórban ázott, hogy engedjen. Lejött akkor a csizma végül, de attól fogva mindenki két pár zoknit húzott otthon, arra vettük rá a zsömlés zacskót, amit két befőzőgumival fogtunk a bokánkhoz, és csak arra a hótaposót, de gumicsizmát, azt semmi esetre se.

Ezt meséltük két csúszás között a Zsírosnak, hogy látja, errefelé is van azért fagy, szánkózás meg pláne, ő meg taknyos hógolyókkal dobálta a Takács Bélának hídjával szembeni villanypóznát. Bólogatott, hogy jól van, de nem kapcsolt, hogy amiatt is mondjuk, mert gumicsizma volt őrajta is. Húztuk a szánkókat fölfelé, amikor megláttunk a Simic-domb tetején egy hatalmas kutyát. Csaholt, és játékosan a hóba dugta néha az orrát, a bundáját meg megrázta olyankor, mint aki élvezi, hogy fázik. Hát ez meg honnan jött, ez a bolond kutya, kérdezte a Zsíros, de nem szoltunk semmit, mert máshonnan nem jöhetett, a Simic-domb túlfeléről kóborolt át, és akkor ez a Hullásé. Kezdtük volna mondani, hogy baj van, de látta azt, meg hallotta a Zsíros is, mert megjelent a Hullás is fönn, a Simic tetején. Káromkodott a Hullás, hogy így az apja faszát annak a dögnek, meg hogy úgy elássa, ha még egyszer meglóg, mint tegnap az özvegy Gálnét a Kecelhegyről a keletiben. Jaj, szegény Gál néni, tényleg, fordult felém a Béla, de odanézett erre a Hullás is, hogy mi meg mit nézünk, meg állunk, hogy azt a korcsot fogjuk inkább neki meg. De amikor ezt kiabálta, rálépett akkor a rossz lábával a Béla reklámszatyrára, amit seggen csúszni hozott a Béla ki, és elvágódott. Meg se tudott a Hullás

egy ideig mozdulni, csak káromkodott fekvé is tovább. Kányákat mondott, hogy szakadnának meg azok, meg hogy a vacogós cápák. Meg az egyinges kurvaanyját annak a szatyornak is, aztán csendben maradt egyszer csak. Reméltük, hogy nincs vele baj, de féltünk is tőle nagyon. A Zsíros meg, mert ő volt a legbátrabb közülünk akkor, odalépett a Hulláshoz, és 49 kérdezte tőle, hogy segíthet-e felkelni a bácsinak, csókolom.

Azt mondta a Hullás erre halkán, hogy jól van ő, csak a gépeket nézi az égen, amik jugó felé lopakodnak. Nem láttunk ott semmit mi, a felhőket csak. Valami háború van most a jugóknál, morogta a Hullás, meg hogy azt tudjuk-e, hogy jugoszláv farkasölő az ő loncsos kutyája, ez a tróger, és a tenyésztő, akitől hozta, mondta neki, hogy Ratnak törzskönyvezték ezt a kölyökkorában, ami jugóul háború. És mutatta az eget a Hullás, hogy ha ezek a jugók a háborúról nevezik el a kölyökkutyáikat, akkor tényleg háború lehet náluk, és hogy akkor azért mennek ezek a gépek az égen délnek. Szerintem a jugó gyerekek nem szánkóznak akkor így, mondta a Hullás, ha háború van, meg nem is hógolyóznak. Föülte aztán, meghúzta az üveget, ami a zsebéből kandikált ki, intett a Ratnak, meg vicsorított rá fogatlanul, és elindultak együtt a dombon túlra, vissza. Sajnáltam akkor a jugókat, a Ratot, meg a Hullást, de mondani semmit nem tudtam.

Szó nélkül álltunk egy ideig mind, aztán a Zsíros mondta, hogy fázik már a lába nagyon, és hogy elindul. Fagyóban lehetett neki, mert húzta kicsit, mint a Hullás, hosszú vonalakat húzott a hóba vele. Hazafelé fölneztem egyszer az égre még, és mintha két csíkot láttam volna a felhők között. Úgy néztek ki, mint a Takács Béla vasszánkójának a nyoma a hóban, vagy a Zsírosé, vagy a Hullásé. Kutya vakkant valahol, nekem meg az jutott eszembe, hogy akkor igaza lehet-e most a Hullásnak, és lőnek egymásra odalenn jugóban, vagy nincs is baj ott, semmi, és én is csak a hidegtől borzongok?

*A szerző 2018-ban Móricz Zsigmond irodalmi alkotói ösztöndíjban részesül.

